

VALTIOSOSIALISMI

Kirj. Kortti No. 199297.

MITÄ on valtiotalismismi? Jotkut käsittävät, että valtion ollessa määräjänä ja omistajana tuotanto ja liikennelaitoksissa, kapitalismin vallitessa, on jo sitä. Lenin kirjassaan "Valtio ja Vallankumous" sanoo siitä:

"Levenneimpänä erehdyksenä on porvaris-reformistinen väite, että monopolistinen tahii valtio monopolistinen kapitalismi muka ei enään ole kapitalismia, että sitä voidaan jo nimittää valtiotalismismiksi".

Sosialidemokratein käsikirjassa "Erfurtin Ohjelmassa" sanotaan: "Vasta sitte, kun työtätekevät luokat ovat päässeet yhteiskunnassa hallitseviksi, lakkaa valtio olemasta kapitalistinen laitos; vasta sitte se voidaan muuttaa sosialistiseksi yhteiskunnaksi".

Leninin määrittely on lausuttu "Erfurtin Ohjelman" arvostelun yhteydessä. Kumminkin molempien lainausten ajatus on sama. Kumminkin mukaan valtio-monopolismi, valtion ollessa kapitalistien määräyksen alaisena ei edusta sitä. Vasta se tilanne, kun työläisillä (heidän johtajilla) on valtiokoneisto käsissään, on se valtiotalismismia.

Valtiotalismismi Käytännössä.

Kaikki ne ryhmittymät ja puolueet, jotka keskittävät toimintansa alue-rajojen mukaan, poliittiseen toimintaan, ovat tähänneet sekä vieläkin tähtäävät valtion valloittamiseen. Kukapa ei olisi kuullut työväenliikkeen nimessäkin siitä puhuttavan. Se on ollut työväestön asialla rehenteleville puolueille heidän *peruskysymyksensä*; *päämäärä*, mihin he ovat pyrkineet ja vieläkin pyrkivät. Näin ovat pikkuporvarit, intellektualit y.m. tahrineet sosialismin nimen valtiollisella politiikallaan.

Vuosia on työläisille uskotettu valtion valloittamisen tärkeyttä. Sen on kehuttu olevan tien tuotantolaitosten kansallistuttamiseen ja sitten ylhäältä ales käsin asiain järjestämistä työläisten hyödyksi. Valtiososialismi on pyhitetty työväenluokan pelastajaksi.

Onko se sitä ollut? —

Ei! — Päinvastoin.

Ennen Europan sotaa kun väitimme,että

poliittinen toiminta johtaa valtiotalismismiin, josta ei ole työväenluokalle hyötyä, niin se perustui heidän teorioihinsa. Tänäpäivänä tällöisen väitteen tueksi voimme esittää tapahtuneita tosiasioita, jotka ovat jokaisen nähtävissä.

Suomessa, Unkarissa, Ruotsissa, Saksassa ja Venäjällä on tämä aste saavutettu. Näissä maissa on valtio virastoinen joutunut työväestön "ystävien" käsiin ja kolmessa viimeksi mainitussa maassa, on siitä jätettä vielä jällellä. Poliittiset työläisten edustajat istuvat vieläkin valtion harjalla, joten ei liene tinkimistä siinä, etteikö niissä maissa valtiotalismismi näyittelisi osansa. Mutta rohkeneeko kukaan väittää, että se olisi huojentanut työläisten asemaa. Riisto ei ole lieventynyt vähäkään. Ja niinkauan kuin taloudellisessa asemassa ei tapahdu muutosta, on samantekevä kuka hallitsee. Europan poliittisten puolueiden päämääräänsä kiipeämisestä on ollut työväenluokalle ainoastaan agitatsioonillinen vaikutus. On todennettu poliittisen toiminnan hyödyttömyys. Ja vaikka tosiasioiden valossa asia on ilmeisen selvä, eivät poliittiset ainekset halua sitä tunnustaa. Puolueet eivät halua olla veljes-järjestöjä edelläkulkeneille poliittisille puolueille, kuten esim. Saksan sosialidemokrateille. Sensijaan kukin kehuu itseään. Tällöinen itse itsensä eroittamis-politiikka on johtanut uusien nimienkin keksimiseen.

Valtiokommunismi.

Mitä se on? —

Sentähden, kuin nykyiset kommunistit ovat julmasti tuominneet sosialidemokratit, vaikka heidän toimintansa on osoittautunut samanlaiseksi, täytyy heitä kunnioittaa omistamallaan nimellä: "Kommunistit". Kun kommunistit ovat valtion ohjaksissa, niin *he esittävät* silloin valtiokommunismia.

Valtiokommunismi on loistokautensa saavuttanut Venäjällä. Sen kaikkitekevistä kykeneväisyydestä ja voimasta olemme kuulleet sangen paljon. Mitä tahansa siitä onkaan sanottu ja mitä hyvänsä siltä toivottu, niin tänäpäivänä on se työläisten edessä yhtä "tummana" kysymyksenä, kuin valtiotalismismikin. Nimi ainoastaan eroit-

taa ne toisistaan, joten jomman kumman "nismän" selostuksella tulevat molemmat selostetuiksi. Viimeinen ansaitsee erikoisen huomion ainoastaan siksi kun uuden nimen varjossa uskotetaan asioita, jotka ovat taloudellisten edellytysten ulkopuolella ja siten epä-materialistisia.

Viimeisin ja samalla ainoa väite, väite johon — tulevaisuuden toivotkin sisältyvät, tulkitaan jotenkin näin:

Vaikka ulkomaalainen pääoma tunkeutuu Venäjälle ja taloudellinen tilanne kapitaliseeraantuu, niin valtiokommunismi tulee suojelemaan työläisiä. Ja vielä: Jos Venäjällä työläiset lakkoutuvat, niin punainen armeija suojelee lakkolaisia.

Jokainen työläinen toivoo, että siten olisi. Mutta sanat ja käytäntö ovat kaksi eriasiaa. Tässäkin suhteessa hyvää tarkoittavat sanat perustuvat idealismiin, niin yksilöiden — hyvään tahtoon, jotka esiintyvät valtion virkailijoina. Taloudellista pohjaa niillä ei ole. Eikö ole epä-johdonmukainen käsitys. Maassa, minkä tuotantolaitoksissa työläisiä riistetään 100 pros., on kommunistinen hallitus. Riisto jo kommunismi ovat toisilleen kaksi vastakkaisuutta. Molemmat eivät voi hallita, vaan täytyy toisen tai toisen väistyä. Ja eikö Venäjän asema osoita kyllin selvästi, että valtiokommunismi on taipunut taloudellisen aseman pakoituksesta. Venäjän kehitys-suhteet ovat todenneen materialistisen käsitteen, että yhteiskunnallinen elämä ja ihmisten keskinäiset suhteet ovat taloudellisen elämän, tuotanto-suhteiden vaikutusten alaiset.

Voidaan väittää, että valtiokommunismi rajoittaa riiston, vaikkapa 50 pros.. Olisihan sekin työläisten hyöty.

Mutta millä tuetaan tätäkään väitettä? Onko riiston rajoittamisella minkäänlaisia edellytyksiä maassa, missä yksilöllinen yritteliäisyys huimaavasti kasvaa? Voiko kukaan olettaa, että hallitusvirkailijat pyhimysten tavoin kieltäisivät itsensä aineellisilta eduilta. Hehän ovat työläisten yläpuolella heidän hallitsijoitaan, siis etuoikeutetussa asemassa. Jos kenelle, niin juuri heille tarjoaa nouseva kapitalismi erikoisetuja. Ja mikä muu estää heitä käyttämästä tilaisuutta hyväkseen, paitsi — "hyvä vapaa tahto". "Vapaa tahto" se on kapitalistisen kasvatustyön kultainen sääntö. Työläisten etujen jäädessä sen varaan, merkitsee se heidän orjuuttamisestaan ja riistoa.

Valtiokapitalismi.

Polittinen toiminta, missä nimessä tahansa, on osoittautunut kykenemättömäksi

saamaan olosuhteissa muutosta aikaan. Tuotantolaitosten kansallistuttaminen on jäänyt utopiaksi, haihtuen valtiokapitalismiin. Johtajisto on kykenemätön, vaikka sillä olisi haluakin muuhun, paitsi ylhäältä alaspäin virkamiesten nimittämiseen työläisten niskoille. Heiltä puuttuu toimeenpanevaa voimaa taloudellisiin muutoksiin nähden, sillä heidän järjestönsä edustaa ihmisiä, eikä ainoastaan työläisiä.

Valtiososialismista ei ole vaaraa kapitalistiselle järjestelmälle, päinvastoin, kuten esimerkit osoittavat on siitä tullut sen viimeinen tuki. Siitä on tehty porraspuu, jonka kapitalistit asettavat sillaksi, kävelyttäneen työläiset takaisin asemaan, mistä he on lukehtimään lähteneetkin. Siinä tehtäväsäään on kapitalistiluokka käyttänyt kahdenlaista menetelmää: Aseellista voimaa tätä puolustus kyvyttöä liikettä vastaan ja pikku-murujen jakelua. Ne ovat tepsineet siinä määrin, että Europan vallankumous-maiden työläiset saavat taistelunsa taistella uudestaan.

Näin on taannutettu työläisten kapinallisuus ja tahrittu sosialismin nimi "valtionismilla", josta kapitalismi on saanut uuden kasteen, ollen siis *valtiokapitalismi lopullisena tuloksena.*

Yksilötökö Syyllisiä?

Käytännöllisten kokemusten kautta ovat suhteet niin selvät, ettei siitä kannattaisi kirjoittaakaan, ellei työväestöä yhä johdetaisi samaa tietä, kuten tehdään. Kannatusta sille hankitaan eri järjestöjen keskinäisellä riidalla. Se onkin osoittautunut pahimmaksi silmän sokaisijaksi. Puolueet syyttävät toisiaan ja erikoisesti yksilöitä. Puolueiden haaksirikkoutumisesta olemme kuulleet annettavan yli-luonnollisen arvon johtajille, kuten: Ebertille, Sheidemannille, Vanderweldille, Hendersonille, Brandingille y. m. Kukapa kieltäisi, etteivätkö he ole olleet kapitalistien asialla, — mutta miksi, se on jätetty selittämättä. Pyörivätkö maailman tapahtumat muutamien yksilöiden mielen mukaan? — Materialistisen käsitteen mukaan — eivät.

Esim. muistamme, kuinka liittoutuneiden maiden kapitalistit tekivät Saksan keisarista "sarvipään pirun". Sota aikoinaan kaikine teurastuksineen vieritettiin hänen ansiokseen.

Tietoisimmat työläiset, sosialistitkin, vetivät selvän rajan sodan syistä yksilöllisen ja materialistisen käsitteen välillä. Mutta puolue-paremmuudessaan ovat "puoluelaiset" astuneet kapitalistiseen ajatusmaail-

maan, löytäen syyn yksilöissä, aivan samoin kuin kapitalistitkin. Todellisista syistä, jotka ovat *petturijohtajia kasvattaneet*, on valettu. Ne ovat olemassa tänäpäivänä, kuten ennen sotaakin, *sisältyen puolueiden perus-ominaisuuksiin*. Valtio on sama taakalu kuten ennenkin, jonka valloittamisesta sanotaan kaiken riippuvan. Siihen he pyrkivät ja keräävät kaikenlaisia ihmisiä sekä keinottelijoita järjestöihinsä, — *kasvattaen uusia "Noskeja" ja "Eberttejä"*. Vissin tilanteen vallitessa on heillä valtaa. Syy on siis puolueiden rakenteessa, taktiikassa ja periaatteessa. Senpätähden työläisten tulisi entistä enemmän kiinnittää niihin huomiotansa ja ratkaista: Minkälaisen pitää olla työväenjärjestön, vastataakseen nimeään.

Teollisuusunionismi ja Valtio.

Teollisuusunionistinen liike, sellaisena kuin I. W. W. sitä edustaa, suhtautuu valtion sen merkityksen mukaisesti.

Valtiosta ja siihen juurtuneesta politiikasta ei riipu työläisten toimeentulo ja yhteiskunnallinen elämä. Kapitalismikaan ei saa siitä elinvoimaa. Siksi sen valloittamisella, kuten edellä on selostettu, ei voida hävittää riistoa. Sensijaan *riiston hävittäminen teollisuudesta, hävittää myöskin valtion*, katkaisee sen elinjuuret. Niihän Engelskin siitä sanoi, hävinneenä asettaa sen "Muinaismuistojen museoon, rukiin ja pronssikirveen viereen".

Scott Nearing, joka on tunnettu yhteiskuntaolojen tutkijana, on useissa kirjassaan selostanut teollisen autokratian ylivaltaa hallituksen ylitse. Tuskinpa kukaan haluaa väittää hänen tutkimuksiaan vastaan. Kirjassa: "The American Empire" hän m. m. kirjoittaa:

"Amerikan kaupunki, valtio ja koko kansakunnan hallitus on samassa asemassa, kuin koulut, sanomalehdet ja kirkot. Ne eivät tuota taloudellisia tuotteita ja riippuvat verotuksesta, "taxeista", jotka peritään omaisuuksista. Kuka on omaisuuden omistaja? Liike-intressit. Kuka maksaa hallituksen laskut? Liike-intressit.

"Taloudellinen ylinluokka pitää omaisuuden omistusavainta, joka avaa yhteiskunnallisen hyvinvoinnin rakentamiseen. Niillä, joilla on "ässät" tähän avaimeen, on maailman kaikkeus. He ovat siunatuita."

Woodrow Wilson, jonka tietoisuudesta tässä suhteessa ei liene epäilystä, kirjoittaa "The New Freedom" kirjassaan:

"Me tiedämme, että jotakin on tullut kansan ja Yhdysvaltain hallituksen väliin määräystä koskeissa asioissa. Se ei ole kansa joka johtaa. Hallituksen johtajina ovat *yhdistyneet tehtailijat*.

"Hallitus nykyisin on liikeinteressien kasvatti-lapsi. Liikkeiden järjestäminen on enempi, suunnattomasti enemmän keskitynyt kuin poliittinen järjestäminen. *Näkyvätön keisari on asettunut demokratia muodon yläpuolelle.*"

Ylläolevat lainauksetkin jo osoittavat, että valtio on laitos, jota hallitsee teollisesti keskittynyt kapitalismi, teollisuudesta saamallaan voimalla, kuten kirkkoja, kouluja, y. m. Luokkain olemassa olon syyt ovat tuotantolaitoksissa tapahtuvassa riistossa. Kun me tämän käsitämme, niin mikä on työväenluokan vapautumiselle sen selvempi tie, kuin järjestyä lopettamaan riisto. Ja sitä ei voida tehdä muualla, kuin siellä missä riistetään, eikä sanoilla, vaan toiminnalla.

I. W. W. ei haparoi, eikä takerru seu-rauksiin. Sen rakenne, taktiikka ja päämäärä *kohdistuvat syihin* ja siksi ne taakavat työläisille voiton niin pian kun työläiset käsittävät sen merkityksen, mikä on heidän työkyvyssään. Se on luonut maailman sellaiseksi, minä sen näemme ja siihen me perustelemme työläisten tulevan yhteiskunnan menestymisen. Sitä ominaisuutta, sitä merkitystä, minkä työväenluokka täten omaa, ei ole millään toisella ryhmällä ja luokalla. Sitä eduksemme käyttäen meidän on toimittava ja siitä kiinni pidettävä. Työväenluokan välitön, suora toiminta hyökkäävänä syiden hävittämiseen, kuten tekee I. W. W. on työväenluokan liikettä yli "valtionismien" vapautta kohti.

Mitä olet tehnyt I. W. W:n kirjallisuuden levittämiseksi?

Delikeitti: Oletko muistanut tehtäväsi täyttää tunnollisesti?